

været forelagt som Vædringsforslag, kom det dog ikke til Behandling. Hvad Regeringsforslaget angaar, er det jo paa en Maade gaaet ud af Sagaci, idet det i en Række af Aar ikke har været forelagt her i Tinget. Jeg tror, at det er heldigt, som den ærede Minister udtalte forleden Dag, at Arbejdet paa denne Sag standse i 1892, efter at Udvalgets Betænkning her i Tinget havde vist, at Dissensen mellem Regeringen og Tinget var saa stor, at der ikke var Udfigt til at føre Sagen igennem. Den nuværende Indenrigsminister har heller ikke noget egentligt Ansvar for den Lov, som i sin Tid blev forelagt. Hvorledes hans Stilling er netop til dette Forslag i dets Helhed er ikke ganske klart. Man maa dog anerkende, at Ministeren forleden Dag udtalte, at paa Grund af den Dissens, der var til Stede, ansaa Regeringen det for mindre heldigt at fortsætte i Øjeblikket med at fremlægge Forslag, idet man maatte antage, at Sagen ved at hvile, vilde klare sig, og en Genoptagelse saaledes lettes. Saaledes omtrent forstod jeg Ministeren, og ligeledes tror jeg at have forstaaet, at han vilde være villig til nu, da Sagen var kommen frem, at deltage i Forhandlingen og være glad ved, om man kunde komme til et Resultat. Naar nu Udfigterne til i denne Samling at saa Lovens gennemført efter de faldne Udtalelser maa stille sig mindre lyse, tror jeg Fejlen i saa Henseende ligger hos os selv, idet vi alt for meget have fæstet Blikket paa den ene Side af Sagen og glemt den anden Side. Vi ere alle enige om, at vi skyldte Arbejderne at søge for dem, hvis de ved uforudsete Ulykker komme til Skade, blive Invalid eller for deres efterladte, hvis de blive dræbte. Det er et Løfte, man har givet, at man vil arbejde derpaa. Men Arbejdsgiverne har man helt glemt at se hen til, undtagen for saa vidt man har villet danne sælles Regler for, hvorledes man skulde bestemme dem for at tilvejebringe Midlerne til Lovens Gennemførelse. Det, man dog maa lægge Mærke til, er, at Arbejdsgiverne i lige saa høj Grad ere interesserede i en saadan Lovs Gennemførelse som Arbejderne, at det vil blive en lige saa stor Velsignelse for dem som for Arbejderne. Enhver, der blot har Lyende, er jo for saa vidt Arbejdsgiver, og enhver, der har en Arbejder i sin Tjeneste, maa føle det som en uhyre Ulykke, hvis det Tilfælde skulde indtræffe, at en af hans Arbejdere kom til Skade. Han er stillet saaledes — det er de allerfleste Arbejdsgivere — at han er ude af Stand til at give ham den Hjælp, han burde give ham, og han har forsvømt, ofte hvor han kunde, men oftest dog,

fordi han vanstelig har Naad til det, at forsikre sine Arbejderes Liv mod saadanne Tilfælde. Det er en for stor Beføstning for den omtalte ubemidlede Arbejdsgiver, at forsikre sine Arbejderes Liv til de temmelig høje Præmier — højere jo mere farefuldt Arbejdet er — som de private Selskaber tage. Det vilde altsaa være en uhyre Lettelse for os alle, om en saadan Lov kunde blive gennemført, og, siger jeg, i lige saa høj Grad for Arbejdsgiverne som for Arbejderne. Hvis man fæstede Blikket lidt mere derpaa, tror jeg, vi lettere kunde blive enige om, at saa gennemført en Lov. Thi en Lov, som ønskes, ikke af enkelte Dele af Samfundet, men saa at sige af hver enkelt i hele Samfundet, fordi vi alle ere enten Arbejdsgivere eller Arbejdere, og alle blive lige delagtige i Ulykken, maa kunne gennemføres, naar vi se det fra den Side, og ikke stille os paa et specielt Standpunkt og søge at besværliggøre Livet for os her ved at komme med Spidsfindigheder i Udfindelsen af den Risiko, som den ene Arbejdsklasse løber i Forhold til den anden. Saaledes som Forholdene ere, er der jo, i det Øjeblik en Arbejder kommer til Skade, ikke andet end enten Godgørenheden eller Fattigforsørgelsen at henvise ham til, og hvorledes man end indretter Loven, bliver der altid fuld Plads for Godgørenheden at virke paa. Men fra den rigeste til den fattigste vil det være en Belæring, om en saadan Lov kunde komme i Stand, og skal den komme i Stand, og skulle vi have Haab om, at komme til Ende med Forhandlingerne om den, bør den blive saa letfattelig som muligt og uden de store Beregninger af gensidige Krav mellem de forskellige Erhverfsklasser.

Det er i sin Almindelighed min Opfattelse af Sagen, den, ifølge hvilken jeg tager Stilling til det foreliggende Lovforslag. Jeg tror oprigtig talt, at naar vi ville gaa ud i Befolkningen, ville vi finde, at det er den almindelige Opfattelse rundt omkring i alle Klasser, saavel i de velhavende som i de ubemidlede. Men til Støtte for min Opfattelse kunde jeg nok ønske at fremdrage nogle Tal, som fremkom i det meget interessante Foredrag, som det ærede Medlem for Prævis Amts 6te Valgfreds (Bosjen) holdt forleden Dag. Sa, maaste jeg dog maa forudskifte et Par Ord om Industrien. Det er jo særlig Industriens Arbejdere, man har Øjet rettet paa saavel i dette Lovforslag som i det foregaaende og i Regeringsforslaget i sin Tid, de Arbejdere, der ere henviste til Erhverv ved Dampkraft og Maskiner. Men vi ere alle sammen interesserede det mest mulige i, at